

Arrest

nr. 113 765 van 14 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van Pastjoense origine. U bent afkomstig uit het dorp Dawani in het district Kot van de provincie Nangarhar.

Toen u ongeveer vier jaar oud was, vluchtte u met uw gezin van Afghanistan naar Pakistan als gevolg van een grondconflict binnen uw familie. Nadat u daar een tiental jaar had gewoond, kreeg uw broer in Pakistan problemen omdat hij ervan verdacht werd een relatie te hebben met een meisje dat op haar huwelijksnacht gevlucht was. Aangezien het grondconflict pas was opgelost en om verdere problemen in Pakistan te vermijden, besliste uw vader zijn gezin terug naar Afghanistan te verhuizen.

Kort na uw aankomst in Afghanistan trouwde u. Zes maanden na uw terugkeer schreef u zich samen met uw neef in bij het Afghan National Army, zonder dat uw vader of echtgenote hiervan op de

hoogte was. Nadat u was ingeschreven volgde u eerst een tweetal maanden een opleiding in Kandahar, waarna u in Helmand werd gestationeerd.

U zat een vijftien à zestien maanden bij het leger. In die tijd ging u drie keer met vakantie naar huis. De derde keer dat u naar huis kwam, vroeg uw moeder u naar de winkel te gaan. Op de terugweg werd u ontvoerd door de taliban. U zat twaalf à dertien dagen vast bij de taliban, die van u wilden dat u zou breken met het ANA. De taliban die u vasthielden onderhandelden met uw vader en de dorpsoudsten. Deze laatsten stonden garant voor u en beloofden dat u zich niet meer bij het ANA zou aansluiten. Hierop werd u vrijgelaten door de taliban. U zat een vijftien à twintig dagen thuis vooraleer u besloot om terug te keren naar uw militaire basis. Na uw vertrek naar de basis stuurde de taliban een dreigbrief naar het huis van uw vader, waarin u met de dood werd bedreigd en er werd geëist dat u uw werk met de buitenlanders zou stoppen en de taliban zou vervoegen. Uw vader stelde u van deze brief op de hoogte. Ongeveer twintig dagen later vluchtte u met uw neef weg van de legerbasis naar het huis van uw zus in Jalalabad. Uw vader kwam naar daar en regelde uw vertrek.

U kwam in België aan op 12 september 2011 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw legerbadge; een dreigbrief van de taliban; diverse Belgische gerechtelijke documenten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten immers niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst moet er wat betreft de problemen rond het grondconflict die u aanhaalde worden gesteld dat deze naar uw eigen verklaringen waren opgelost vooraleer u Afghanistan verliet (gehoorverslag CGVS1, p.5). Bijgevolg kan er op basis van dit element geenszins worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een actueel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

U stelt verder dat u Afghanistan verliet nadat uw familie een aan u geadresseerde dreigbrief van de taliban ontving. Deze dreigbrief volgde op uw eerdere ontvoering door de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013 (CGVS 1), p. 23 en zie gehoorverslag CGVS dd. 07.10.2013 (CGVS 2), p. 13). In verband met deze ontvoering wordt ten eerste opgemerkt dat u niet weet in welke maand, noch in welk seizoen ze plaats vond (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 15 en 16). Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in uw leven als een ontvoering door de taliban mag redelijkerwijze worden aangenomen dat u ze preciezer kunt kaderen in de tijd, zeker aangezien uw vertrek uit Afghanistan kort hierop volgde.

Na een twaalfal dagen gevangenschap werd u uiteindelijk door de taliban vrijgelaten na bemiddeling door uw vader en de dorpsoudsten, die aan de taliban beloofden dat u uw werk als militair zou opgeven en zich garant stelden voor u (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 7 en zie gehoorverslag CGVS 2, p. 16). Uzelf beloofde voor uw vrijlating ook aan de taliban dat u met uw werk zou stoppen (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 23). In het licht van deze vermeende gevangenschap bij de taliban, de moeite die de dorpsoudsten zich getroostten om u vrij te krijgen en de beloftes aan de taliban van deze laatsten en uzelf, is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u, nauwelijks een tweetal weken na uw vrijlating, besluit om terug bij het ANA te gaan. U wist dat u in de radar liep van de taliban en er kan dan ook redelijkerwijs worden verondersteld dat u dan ook niet zou beslissen om zowel uw eigen veiligheid als die van uw hoogzwangere vrouw en de rest van uw familie op het spel te zetten door naar uw militaire basis terug te keren en uw job als militair, dewelke de reden was voor uw ontvoering en vasthouding door de taliban, te hervatten. Bovendien brak u hiermee niet alleen uw eigen woord aan de taliban, maar ook dat van uw vader en de dorpsoudsten, waardoor zij u bij volgende problemen met de taliban niet zouden kunnen of willen helpen en u hen ook in de problemen bracht.

Daarenboven legt u ook bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen af over de reden waarom u desondanks besloot om terug te keren naar het ANA. Zo stelde u tijdens uw eerste interview dat u het na 15 à 20 dagen thuis beu werd en u daarom terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 23). In het licht van wat u net had meegemaakt is dit een hoogst bevreemdende verklaring. Tijdens uw tweede interview verklaart u echter iets helemaal anders. Zo stelt u dat u terug bij het ANA ging vanwege uw angsten (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 17). U had de taliban immers beloofd dat u hun beweging zou vervoegen na uw vrijlating. Niet alleen zijn deze verklaringen tegenstrijdig met die uit uw eerste interview, ze zijn ook zelf compleet ongeloofwaardig. Het is immers bijzonder bevreemdend dat u verklaart net uit angst voor de taliban tegen hun wil te zijn ingegaan door de door hen gelaakte job als militair opnieuw op te nemen. Door dit te doen werkte u zich opnieuw op negatieve wijze in de kijker van de taliban, waardoor u hen nog meer diende te vrezen- wat ook blijkt uit de dreigbrief die uw familie een

tweetal weken later ontving. Indien u werkelijk bang was voor de taliban, wat in het licht van wat u verklaart te hebben meegemaakt een normale reactie zou zijn, dan is het vreemd dat u niet toen reeds besloot om het land te verlaten, iets wat u korte tijd later na de dreigbrief alsnog deed, maar besloot om naar uw militaire basis terug te keren. Er kan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat u de gevolgen van uw acties goed kon inschatten en dat u bijgevolg wist dat de taliban u zouden straffen omdat u opnieuw militair was geworden. In dat opzicht is ook uw reactie op de dreigbrief vreemd te noemen. Het is vreemd dat u blijkbaar pas na het ontvangen van deze dreigbrief, en niet na uw ontvoering, beseftte dat het de taliban menens was en samen met uw vader besluit dat u het land moet verlaten.

In uw verhaal is echter niet enkel uw houding, maar ook die van de taliban vreemd te noemen. Zo verklaart u dat u voor uw ontvoering geen enkele keer was bedreigd door de taliban (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 15). Het is dan ook zeer vreemd dat de taliban u eerst zonder enige voorafgaande waarschuwing ontvoert maar, wanneer blijkt dat u de voorwaarden van uw vrijlating hebt geschonden en u zich niet aan uw woord hebt gehouden, slechts overgaan tot het versturen van een simpele dreigbrief. Gelet op al het voorgaande wordt besloten dat u uw vervolging door de taliban in Afghanistan niet aannemelijk hebt gemaakt. Aangezien deze vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming.

Met betrekking tot uw functie binnen het ANA moet verder worden gesteld dat deze op zich niet volstaat om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uw activiteiten bij het ANA waren immers een van laag niveau en van korte duur. Hoewel u verklaart gedurende 15 à 16 maanden in het leger te hebben gediend (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 19), blijkt uit een samenlezing van uw documenten en verklaringen hieromtrent dat u maximaal een zestal maand in het Afghaanse nationaal leger kan hebben gediend. Uit de door u voorgelegde badge blijkt immers dat u pas op 31 januari 2010 (1/11/1388) uw tweeënhalve maand durende opleiding in het Afghaanse leger beëindigde. Drie maand voor uw aankomst in België op 12 september 2011 zou u reeds Afghanistan hebben verlaten (DVZ, punt 35). Niet alleen besloegen uw activiteiten een beperkte periode, het betrof evenzeer activiteiten met beperkte externe zichtbaarheid en zonder directe band met de militaire activiteiten. U gaf aan enkel soldaat te zijn geweest (sarbast). Een maand tot anderhalve maand na uw opleiding van tweeënhalve maand werkte u als chauffeur voor een sergeant-majoor. Daarna werkte u binnenshuis op het kantoor van de personeelsofficier en moest u documenten rondbrengen naar andere personeelsofficieren. Bovendien verklaart u maar één keer te hebben deelgenomen aan een militaire actie (zie gehoorverslag CGVS 2, p. 14). Gezien de aard van uw activiteiten moet worden gesteld dat deze op zich niet volstaan om te besluiten dat uw vrees dat u omwille van uw functies bij het ANA door de taliban zou worden vervolgd bij terugkeer naar Afghanistan, gegronnd is. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend op basis van deze activiteiten.

De door u neergelegde documenten veranderen voorgaande vaststellingen niet. Betreffende de voorgelegde gerechtelijke documenten wordt gesteld dat deze documenten geen verband houden met uw vervolgingsrelaas, maar met gerechtelijke feiten die zich hier in België hebben voorgedaan. In verband met de neergelegde dreigbrief wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De badge die u voorlegt bewijst dan weer enkel dat u voor het ANA hebt gewerkt als soldaat, wat op zich niet wordt betwist, maar niet dat u als gevolg van uw werkzaamheden door de taliban werd vervolgd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan

verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke omstandigheden, met name de financiële draagkracht van uw netwerk in Afghanistan, blijken vaag en incoherent. Zo blijkt u niet op de hoogte van het bedrag dat uw vader op het moment van uw vlucht diende te betalen om u in staat te stellen het land te ontvluchten en weet u al evenmin te vertellen bij wie uw vader het geld zou hebben geleend (gehoorverslag CGVS1, p.22). Over de manier waarop uw vlucht zou zijn gefinancierd legde u bovendien incoherente verklaringen af. Zo stelde aanvankelijk dat uw vader een stuk grond had verkocht. Gevraagd naar de omvang van de grond die uw vader had verkocht stelt u dan weer dat hij de grond voor 10 tot 15 jaar in bruikleen had gegeven en het dus had verhuurd (gehoorverslag CGVS1, p.22). Uit uw verdere verklaringen blijkt dan weer dat uw vader wel degelijk over de mogelijkheid beschikt om op relatief korte tijd aanzienlijk sommen geld ter zijn beschikking te krijgen. Zo slaagde hij er niet alleen in uw vlucht uit Afghanistan te financieren maar bleek hij enkele weken nadien reeds opnieuw in staat om u 4500 euro te beschikking te stellen. Aangezien u in het kader van uw asielerzoek geen duidelijkheid schept met betrekking tot de werkelijke omvang van de financiële draagkracht van uw familie moet er worden gesteld dat u geen gegronde elementen aanbracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u niet over een redelijke intern vestigingsalternatief kan beschikken in de Afghaanse hoofdstad Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die overigens voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft aan dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, doch wel van een andere invulling van bruikleen en verkoop van gronden, dat verzoeker ook aanmerkte als een vorm van pacht/verkoop. Op basis van het administratief dossier kan niet gesteld worden dat verzoeker rijk is aangezien hij bepaalde daden moet stellen om het geld bij elkaar te krijgen, zijnde de verhuur van gronden. Verzoeker beschikt niet meer over geldmiddelen, aangezien zijn vader de gronden in bruikleen heeft gegeven, wat inhoudt dat deze gronden niet meer kunnen worden verkocht. Verzoekers vader heeft geen geldmiddelen meer ter beschikking teneinde er voor te zorgen dat verzoeker niet in een vluchtelingenkamp terecht komt waar de omstandigheden zo onmenselijk zijn dat hij er wordt onderworpen aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 en stelt dat hieruit blijkt dat teruggekeerde asielzoekers in de vluchtelingenkampen in zeer mensonwaardige omstandigheden leven. Dit blijkt ook uit een document van het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2013 dat door verzoeker aan het verzoekschrift wordt gevoegd. Verzoeker meent op basis van het administratief dossier dat hij niet meer over de geldmiddelen beschikte waarover hij beschikte toen hij naar België kwam, het waren immers slechts geldmiddelen die eenmalig konden worden vergaard, namelijk door bruikleen. Verzoeker heeft deze geldbronnen nu niet meer aangezien de gronden niet meer kunnen worden verkocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag. Zo kon terecht worden vastgesteld dat verzoeker zelf stelde dat het grondconflict was opgelost alvorens hij Afghanistan verliet, dat verzoeker niet weet in welke maand of seizoen zijn ontvoering door de taliban plaatsvond, dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker twee weken na zijn vrijlating beslist om terug bij het Afghaanse leger te gaan, dat verzoeker bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de beweegredenen om naar het Afghaanse leger terug te keren, dat de aard van verzoekers activiteiten in het Afghaanse leger op zich niet volstaan om te besluiten dat zijn vrees dat hij omwille van zijn functies bij het Afghaanse leger door de taliban zou worden vervolgd bij terugkeer naar Afghanistan, gegrond is, dat de door verzoeker neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen "ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk" een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, augustus 2013).

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de documenten die verzoeker aanhaalt en bijvoegt blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen jonge man is, die zijn vader in het verleden geholpen heeft in diens winkel in Pakistan (stuk 8, gehoorverslag 30/09/2013, p. 3, 9-10). Bovendien komt verzoeker uit een bemiddelde familie, aangezien zij eigenaar zijn van gronden. De Raad stelt vast dat verzoekers reis door zijn vader werd betaald, zijnde in totaal ongeveer 8000 euro en dat dit geld bekomen werd door het in bruikleen geven/verhuren van gronden (stuk 8, gehoorverslag 30/09/2013, p. 22). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn vader in Afghanistan een kleine winkel had en verder niets professioneel deed (stuk 3, gehoorverslag 7/10/2013, p. 9, 10).

Hieruit kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker op financiële steun kan rekenen. Waar verzoeker thans aangeeft dat hij over geen geldmiddelen meer beschikt aangezien zijn vader de gronden in bruikleen heeft gegeven, waardoor de gronden niet meer kunnen worden verkocht, dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat bij het in bruikleen geven of verhuur/pacht van gronden deze niet meer zouden kunnen worden verkocht. Overigens neemt verzoeker zelf het woord pacht en verhuur in de mond, waardoor deze gronden stelselmatig inkomsten zullen genereren. Daarnaast heeft verzoekers vader nog steeds inkomsten uit zijn winkel. Dat verzoekers familie bemiddeld is, blijkt overigens uit het feit dat zij beschikten over gronden, doch hier helemaal niets mee deden. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader in Afghanistan een kleine winkel had en verder niets professioneel deed (stuk 3, gehoorverslag 7/10/2013, p. 9). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker (al dan niet tijdelijk) financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, zijn er naar het oordeel van de Raad in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden in een vluchtelingenkamp/sloppenwijk zal terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul stad d.d. 5 september 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren op vooruit gaat. In 2012 konden nog slechts 10 % aanvallen aan AGE's (Anti-Government Element) worden toegeschreven. Van januari tot en met augustus 2013 gebeurden er gemiddeld minder dan 2 aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft voorgedaan, met name complexe aanslagen tegen high profile doelwitten, zoals overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingssalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van

het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF